

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.241/2011/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. október 31. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 11.B.39/2010/35. számú ítéletét *megváltoztatja*.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott 5 (öt) évi börtönbüntetés fele részének - 2 (kettő) és 6 (hat) hónapnak - a végrehajtását 3 (három) év próbaidőre felfüggeszti.

A próbaidő a végrehajtandó rész letöltése után kezdődik.

A börtönbüntetés végrehajtandó részéből a vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra.

A Pest Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalánál Bj.217/2010. szám alatt kezelt 5-8. és 11. tételszám alatti tárgyak lefoglalását megszünteti és megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 4.210 (négyezer-kettőszáztíz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A vádlottat a Pest Megyei Bíróság a 2011. július 4. napján kelt ítéletével a Btk. 166.§ (1) bekezdésébe ütköző emberölés bűntettének kísérlete miatt 5 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről, melyek egy részét elkobozni rendelte, más tárgyak vonatkozásában úgy rendelkezett, hogy azt a jövőben meg kell őrizni, míg egyes bűnjelekre vonatkozóan azok megsemmisítését rendelte el. Az elsőfokú bíróság az eljárás

során felmerült bűnügyi költségből 162.432 Ft megfizetésére kötelezte a vádlottat, megállapítva, hogy a fennmaradó bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védője a kiszabott büntetés enyhítéséért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.670/2011/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú eljárás során tartott nyilvános ülésen a védő a bejelentett fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta. Álláspontja szerint a vádlottal szemben kiszabott büntetés eltúlzottan súlyos. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a cselekmény előzményeként értékelt autóskonfliktus nem nyert bizonyítást az eljárás során. Ezzel kapcsolatosan hivatkozott arra, hogy tanú1tanú a vádlottat nem ismerte fel és tanú2 is úgy nyilatkozott, hogy nem ült a lovaskocsin és, hogy semmiféle konfliktus nem volt a vádbeli esetet megelőzően. A védelem álláspontja szerint ezért lényegében előzmény nélkül történt a vádlott és a sértett között a konfliktus. A védő utalt arra, hogy a lovaskocsin ülő, és akkor már hat hónapos terhes élettársa jelenléte is indokolta a vádlott fellépését, megmagyarázza az ijedtségét, hiszen az élettársát akarta a sértett lerángatni a lovaskocsiról. Az, hogy indulatosan szólt a vádlotthoz a sértett azt a kiabálás ténye bizonyítja, valamint az is, hogy a sértett a konfliktust megelőzően szeszesezt fogasztott, melyre vonatkozóan adatok találhatók az iratok között.

Ezen túlmenően hangsúlyozottan emelte ki a pszichológus szakértő véleményét is, melyből megállapítható, hogy a vádlott túlzottan érzékeny volt a cigányságával kapcsolatos megjegyzésekre. A védő érvelt ezen túlmenően azzal is, hogy bár az elsőfokú bíróság nem értékelte a városi gyilkosság hatását a közel egy éves időmúlásra tekintettel, azonban ez azért nem helytálló, mert ennek a gyilkosságnak hatása a cselekmény elkövetésekor is igen jelentős volt. Ennek a figyelembe vételével megmagyarázható a vádlott indulata és ijedtsége, amely a cselekmény értékelését is jelentősen befolyásolja, és amelynek mindenképpen a büntetés jelentős mértékű enyhítését kell eredményeznie.

A vádlott felszólalásában azt hangsúlyozta, hogy nem volt szándéka sérülést okozni a sértettnek, ugyanakkor utalt megváltozott személyi körülményeire, arra tényre, hogy élettársi kapcsolata megszakadt és jelenleg három kiskorú gyermekét egyedül tartja fenn. Erre vonatkozóan család gondozói igazolást is csatolt a nyilvános ülésen.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezés eredményesnek bizonyult.

A Fővárosi Ítéltábla a felülbírálat során a vádlotti és védői fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta. Törvényes figyelmeztetés hiányában helyesen

rekesztette ki a Be. 77.§ (1) bekezdés és a Be. 78.§ (4) bekezdés alapján a bizonyítékok köréből tanú3 helyszíni meghallgatásának anyagát.

Ugyanakkor megállapítható, hogy az ügy elbírálása szempontjából releváns valamennyi bizonyítékot feltárt, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte, tényből tényre is a logika szabályainak megfelelően következtetett. Az e tevékenysége eredményeként megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében foglalt hibáktól és hiányosságoktól.

Utalva a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára azonban a tényállás részben a vádlott nyilvános ülésen csatolt igazolása, részben pedig az iratok tartalma alapján kisebb kiegészítésre, illetve pontosításra szorul az alábbiak szerint.

Az ítélet tábla a vádlott személyi körülményeire vonatkozó adatokat azzal egészíti ki, hogy az élettársi kapcsolata megszakadt és 2012. január 1. napjától egyedül neveli három kiskorú gyermekét.

Az elsőfokú ítélet 2. oldal 7. bekezdésének utolsó mondatát akként pontosítja, hogy a „törnek” kifejezés helyére a „törhetnek” kifejezést illeszti.

A 10. oldal első bekezdésének utolsó mondatát a tényállásba emeli.

A 3. oldal 3. bekezdés 2. mondatát azzal egészíti ki, hogy tanú3 bal karját rángatta és kiegészíti azzal is, hogy eközben a sértett azt kiabálta „mit képzelsz te büdös cigány, hogy kaszával támadsz a feleségemre”. Egyben kirekeszti a tényállásból, hogy a sértett a vádlott családját szidta.

A 3. oldal 4. bekezdését kiegészíti azzal, hogy eközben a sértett a keresztcsont területén 2 cm-es metszett, szúrt sérülést szenvedett, mely közepes-kis erőbehatásra keletkezett (igazságügyi orvosszakértői vélemény).

A sértett felesége 18 óra 15 perckor értesítette a mentőket, akik 18 óra 30 perckor érkeztek a helyszínre (nyomozati iratok 153-158. oldalon lévő esetlap adatai).

A 3. oldal 7. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a keresztcsont-táji sérülés nyolc napon belül gyógyuló sérülés volt.

Az így kiegészített tényállás már hibamentes, a vádlott tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, ezért irányadó volt a másodfokú eljárásban is. Megjegyzendő, hogy a megállapított tényállást támadás az eljárás során nem is érte.

A bizonyítékok értékelésére vonatkozóan megállapította az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság kellő részletességgel adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat, milyen körben és miért fogadott el, illetve melyeket és milyen okból vetett el.

A cselekmény előzményeit illetően a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban vetette el a vádlott védekezését és fogadta el ezzel szemben tanú4 és tanú1 tanúk egymással teljesen egyező vallomását. A két tanú nyilatkozatának

egybevetéséből egyértelműen megállapítható volt, hogy a fehér pólót viselő a vádlott volt az, aki a kezében a felemelt kaszával a gépkocsi után szaladt. Törvényesen vetette el e körben az elsőfokú bíróság tanú2 és tanú3 vallomását, akik egyértelműen a vádlotti védekezést igyekeztek alátámasztani és a későbbi történéseket igazoló egyéb bizonyítékokkal is ellentétes nyilatkozatot tettek.

Az elsőfokú bíróság a sértett bántalmazásával kapcsolatosan tanú5, tanú6 és tanú7 vallomása alapján törvényesen állapította meg a sértett közrehatását az eseményekben. Ezzel kapcsolatosan az elsőfokú ítélet 10. oldal 4. bekezdés utolsó mondata annyiban pontosításra szorul, hogy az elsőfokú bíróság által bizonyítékként elfogadott tanú7 vallomása alapján megállapítható, hogy a sértett rángatta is tanú3-t, aki ekkor ugyancsak okiratok által bizonyítottan hat hónapos terhes volt. Ugyancsak e tanú vallomása alapján állapítható meg, hogy a pontosított tényállásban írtakat kiabálta a sértett a vádlott felé.

A vádlott magatartását, a sértett megtámadását és a kaszával történő megsebesítésének tényét, a kasza elvételét is a vádlotti tagadással szemben megnyugtató módon bizonyította a sértett, tanú9, tanú6 és tanú7 tanúk vallomása, valamint az ezen vallomásokat alátámasztó objektív, természettudományos alapokon nyugvó igazságügyi orvosszakértői vélemény is.

Megerősítette a sértett bántalmazásának tényét továbbá a lefoglalt ruházatán látszó folytonossági megszakadás, valamint az a tény, hogy a kasza elvétele közben a sértett további sérülést is szenvedett, melynek gyógytartama nyolc napon belül gyógyuló volt.

Mindezeket figyelembe véve a másodfokú bíróság is bizonyítottanak látta a vádlott által elkövetett cselekményt.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett tehát a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmény minősítése is. A Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvével felsorolt alanyi és tárgyi tényezőket megvizsgálva megállapítható, hogy a vádlott emberölésre alkalmas eszközt használt, mellyel nagy erővel, többször is támadást intézett a sértett életfontosságú szerve, azaz a feje irányába, eközben életveszélyes sérülést okozott, és a sértettet megöléssel fenyegette.

Ilyen körülmények között pedig - legalább eshetőlegesen - számolnia kellett a halálos eredmény bekövetkezésének esetleges lehetőségével, melybe belenyugodva követte el a cselekményét.

Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket kimerítően sorolta fel, amelyek csak annyiban szorulnak pontosításra, hogy a korábban tanú8 sérelmére elkövetett bűncselekmény kapcsán - a becsatolt újságcikk és az igazságügyi elmeorvos-szakértő véleménye szerint is - változatlanul feszült volt a légkör a városban, ami jelentősen megkönnyíthette a bűncselekmény elkövetését.

Az elsőfokú bíróság a Btk. 2.§-ának alkalmazására utalt a büntetés kiszabásával kapcsolatosan, vagyis a cselekmény elkövetésekor hatályos törvényi rendelkezéseket alkalmazta.

A Fővárosi Ítéltábla is megvizsgálta, hogy a vádlott számára a bűncselekmény elkövetésekor, vagy az elbírálásakor hatályos törvényi rendelkezések kedvezőbbek-e, és e vizsgálódásának eredményeként a jelenleg hatályos rendelkezéseket vette alapul.

Annak a kérdésnek a megítélésénél ugyanis, hogy az adott elkövetőre a bűncselekmény elkövetésekor, vagy pedig az elbírálásakor hatályos büntető törvényi rendelkezése a kedvezőbbek-e, mindig a két Büntető Törvénykönyv komplex értékelésével lehet csak válaszolni.

A vádlott cselekménye mind az elkövetéskor, mind az elbíráláskor is büntetendő cselekmény volt és a kiszabható büntetési keretek sem változtak. Nem vitás, hogy a jelenleg hatályos törvény a büntetés meghatározásakor a középértéket tekinti irányadónak a Btk. 83.§ (2) bekezdése szerint. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban ez nem jelenti azt, hogy kizárólag erre a törvényi rendelkezésre figyelemmel csak az elkövetéskor hatályban lévő rendelkezések lehetnek a kedvezőbbek az elkövető számára. A Btk. 83.§-ának módosított (2) bekezdése - amely határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén a büntetési tételkeret középértékét tekinti irányadónak - nem érintette a 83.§ (1) bekezdés azon rendelkezését, hogy a bíróságnak a büntetést a törvényben írt kereteken belül, az egyéniesítés követelményét alapul véve kell kiszabnia tetтарыnyos (BH 2001. 354.). Így a másodfokú bíróság álláspontja szerint a Btk. 83.§ (2) bekezdése nem korlátozza a bíróságot abban, hogy a büntetési tétel keretei között belátása szerint értékelje a büntetés kiszabása szempontjából jelentős körülményeket és azok súlyát. A büntetés tétel középértéke ugyanis csak kiindulási pontul szolgál, a joghátrány meghatározása során (13/2002.(III.20.) AB határozat).

Mindezek alapján a másodfokú bíróság a büntetés kiszabásakor az elbíráláskor hatályban lévő Btk. rendelkezéseit tartotta kedvezőbbnek a vádlott számára.

Az elsőfokú bíróság által a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés tartamát a másodfokú bíróság is arányosnak és szükségesnek ítélte, ugyanakkor azonban a vádlott személyi körülményeire figyelemmel alkalmazhatónak találta vele szemben a Btk. 90.§ (1) és (2) bekezdését, ezért vele szemben a szabadságvesztés fele részének végrehajtását próbaidőre felfüggesztette. A felfüggesztés tartamának meghatározásakor ugyancsak a vádlott személyi körülményeire, valamint az általa elkövetett cselekmény tárgyi súlyára is figyelemmel volt.

Az ítéltábla megállapította, hogy a járulékos kérdésekre vonatkozóan törvényesen rendelkezett az elsőfokú bíróság, ugyanakkor a DNS minták tekintetében az elsőfokú bíróság rendelkezését a Be. 155.§ (9) bekezdése alapján megváltoztatta és azok megsemmisítését rendelte el.

Tekintettel arra, hogy a vádlott és a védő által bejelentett fellebbezés eredményre vezetett, ezért a felmerült bűnügyi költségre vonatkozóan a Be. 381.§ (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2012. év október hó 31. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Irén s.k.
előadó bíró

. Magócsi István s.k.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 11.B.39/2010/35. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.241/2011/6. számú ítéletében írt változtatással 2012. év október hó 31. napján jogerőre emelkedett és a szabadságvesztés büntetés felfüggesztett részének kivételével végrehajtható.

Budapest, 2012. év október hó 31. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő